

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο πενταμελές τμήμα)

της 30ής Νοεμβρίου 2022*

«Θεσμικό δίκαιο – Μέλος της ΕΟΚΕ – Διαδικασία απαλλαγής όσον αφορά την εκτέλεση του προϋπολογισμού της ΕΟΚΕ για το οικονομικό έτος 2019 – Ψήφισμα του Κοινοβουλίου που χαρακτηρίζει τον προσφεύγοντα-ενάγοντα ως αυτοουργό ηθικής παρενόχλησης – Προσφυγή ακυρώσεως – Πράξη μη δεκτική προσφυγής – Απαράδεκτο – Αγωγή αποζημιώσεως – Προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Τεκμήριο αθωότητας – Υποχρέωση εμπιστευτικότητας – Αρχή της χρηστής διοικήσεως – Αναλογικότητα – Κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου που απονέμει δικαιώματα σε ιδιώτες»

Στην υπόθεση T-401/21,

ΚΝ, εκπροσωπούμενος από την M. Casado García-Hirschfeld και τον M. Aboudi, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον R. Crowe, τη C. Burgos και τον M. Allik,

καθού-εναγομένου,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους M. van der Woude, Πρόεδρο, J. Svenningsen (εισηγητή), C. Mac Eochaidh, T. Rynná και J. Laitenberger, δικαστές,

γραμματέας: L. Ramette, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Σεπτεμβρίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή-αγωγή του, ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), ΚΝ, ζητεί, αφενός, βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, την ακύρωση της απόφασης (ΕΕ, Ευρατόμ) 2021/1552 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 28ης Απριλίου 2021, σχετικά με την απαλλαγή όσον αφορά την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το οικονομικό έτος 2019, τμήμα VI – Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (ΕΕ 2021, L 340, σ. 140, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), και του ψηφίσματος (ΕΕ) 2021/1553 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 29ης Απριλίου 2021, με τις παρατηρήσεις που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της απόφασης σχετικά με την απαλλαγή όσον αφορά την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το οικονομικό έτος 2019, τμήμα VI – Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (ΕΕ 2021, L 340, σ. 141, στο εξής: προσβαλλόμενο ψήφισμα) (στο εξής: από κοινού με την προσβαλλόμενη απόφαση: προσβαλλόμενες πράξεις), και, αφετέρου, βάσει του άρθρου 268 ΣΛΕΕ, την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη εξαιτίας των προσβαλλόμενων πράξεων.

Ιστορικό της διαφοράς

- 2 Ο προσφεύγων είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (ΕΟΚΕ). Διετέλεσε πρόεδρος της ομάδας των εργοδοτών (στο εξής: Ομάδα Ι) από τον Απρίλιο του 2013 έως τον Οκτώβριο του 2020.
- 3 Στις 6 Δεκεμβρίου 2018 η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), έχοντας ενημερωθεί για ισχυρισμούς που αφορούσαν τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος έναντι άλλων μελών της ΕΟΚΕ και μελών του προσωπικού της ΕΟΚΕ, κίνησε έρευνα σε βάρος του.
- 4 Με έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 2020, η OLAF ενημέρωσε τον προσφεύγοντα για την περάτωση της έρευνας και τη διαβίβαση της τελικής έκθεσής της (στο εξής: έκθεση της OLAF) στην ομοσπονδιακή εισαγγελία του Βελγίου και στον Πρόεδρο της ΕΟΚΕ. Δεδομένου ότι η OLAF κατέληξε, μεταξύ άλλων, στο συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων είχε παρενοχλήσει δύο μέλη του προσωπικού της ΕΟΚΕ, συνέστησε, αφενός, στην ΕΟΚΕ να εξετάσει το ενδεχόμενο να κινήσει τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 8 του κώδικα δεοντολογίας των μελών της ΕΟΚΕ και να λάβει «όλα τα απαραίτητα μέτρα ώστε να αποτραπεί οποιοδήποτε νέο περιστατικό παρενόχλησης εκ μέρους του [προσφεύγοντος] στον χώρο εργασίας» και, αφετέρου, στην ομοσπονδιακή εισαγγελία του Βελγίου να κινήσει δικαστικές διαδικασίες διότι ήταν πιθανό οι αναγραφόμενες στην έκθεσή της τελεσθείσες πράξεις να στοιχειοθετούν αξιόποινη πράξη κατά την έννοια του άρθρου 442bis του βελγικού ποινικού κώδικα.
- 5 Με την απόφαση (ΕΕ) 2020/1984 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 13ης Μαΐου 2020, σχετικά με την απαλλαγή όσον αφορά την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το οικονομικό έτος 2018, τμήμα VI – Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (ΕΕ 2020, L 417, σ. 469), το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ανέβαλε την έκδοση απόφασης για τη χορήγηση απαλλαγής στον Γενικό Γραμματέα της ΕΟΚΕ όσον αφορά την εκτέλεση του προϋπολογισμού της ΕΟΚΕ για το οικονομικό έτος 2018.
- 6 Την επόμενη ημέρα το Κοινοβούλιο εξέδωσε το ψήφισμα (ΕΕ) 2020/1985, με τις παρατηρήσεις που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της απόφασης σχετικά με την απαλλαγή όσον αφορά την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το οικονομικό έτος 2018, τμήμα VI – Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (ΕΕ 2020, L 417, σ. 470). Στο

σημείο 6 του ψηφίσματος αυτού επισημαίνεται, κατ' ουσίαν, ότι το Κοινοβούλιο αναμένει να ενημερωθεί από την ΕΟΚΕ σχετικά με τα μέτρα που έχουν ληφθεί για να δοθεί συνέχεια στην έκθεση της OLAF.

- 7 Στις 9 Ιουνίου 2020 το Προεδρείο της ΕΟΚΕ έλαβε διάφορα μέτρα για να δώσει συνέχεια στις συστάσεις της OLAF. Ειδικότερα, πρώτον, η ΕΟΚΕ κάλεσε τον προσφεύγοντα να παραιτηθεί από τα καθήκοντα του προέδρου της Ομάδας I και να αποσύρει την υποψηφιότητά του για την προεδρία της ΕΟΚΕ και, δεύτερον, τον απάλλαξε από κάθε καθήκον διεύθυνσης και διαχείρισης του προσωπικού.
- 8 Με έγγραφο της 7ης Ιουλίου 2020, ο Πρόεδρος της ΕΟΚΕ ενημέρωσε το Κοινοβούλιο για τα μέτρα που έλαβε το Προεδρείο της ΕΟΚΕ στις 9 Ιουνίου 2020.
- 9 Με απόφαση της 15ης Ιουλίου 2020, η ολομέλεια της ΕΟΚΕ, κατόπιν αιτήματος της επιθεώρησης εργασίας των Βρυξελλών (Βέλγιο), ήρε την ασυλία του προσφεύγοντος. Εν συνεχεία, με απόφαση της 28ης Ιουλίου 2020, η ολομέλεια της ΕΟΚΕ αποφάσισε να δηλώσει η ΕΟΚΕ παράσταση πολιτικής αγωγής στο πλαίσιο της ποινικής δίωξης που ασκήθηκε σε βάρος του προσφεύγοντος ενώπιον του tribunal correctionnel de Bruxelles (ποινικού δικαστηρίου των Βρυξελλών, Βέλγιο).
- 10 Με την απόφαση (ΕΕ) 2020/2046 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 2020, σχετικά με την απαλλαγή όσον αφορά την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το οικονομικό έτος 2018, τμήμα VI – Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (ΕΕ 2020, L 420, σ. 16), το Κοινοβούλιο αρνήθηκε τελικώς να χορηγήσει απαλλαγή στον Γενικό Γραμματέα της ΕΟΚΕ όσον αφορά την εκτέλεση του προϋπολογισμού της ΕΟΚΕ για το οικονομικό έτος 2018. Στο ψήφισμα αυτό, το Κοινοβούλιο εξέφρασε, μεταξύ άλλων, τις ανησυχίες του σχετικά με τη συνέχεια που δόθηκε από την ΕΟΚΕ στην έκθεση της OLAF.
- 11 Στις 25 Μαρτίου 2021 η commission du contrôle budgétaire du Parlement (επιτροπή ελέγχου του προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου, στο εξής: Cocobu) κατέθεσε, στο πλαίσιο της διαδικασίας απαλλαγής όσον αφορά την εκτέλεση του προϋπολογισμού της ΕΟΚΕ για το οικονομικό έτος 2019, έκθεση με την οποία συνιστούσε τη χορήγηση απαλλαγής στον Γενικό Γραμματέα της ΕΟΚΕ.
- 12 Στις 28 Απριλίου 2021 το Κοινοβούλιο εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία αποφάσισε να χορηγήσει απαλλαγή στον Γενικό Γραμματέα της ΕΟΚΕ όσον αφορά την εκτέλεση του προϋπολογισμού του οργάνου αυτού για το οικονομικό έτος 2019.
- 13 Την επόμενη ημέρα το Κοινοβούλιο εξέδωσε το προσβαλλόμενο ψήφισμα το οποίο έχει, ιδίως, ως εξής:

«Άρνηση απαλλαγής το 2018, σύγκρουση συμφερόντων, παρενόχληση, καταγγελία δυσλειτουργιών

[Το Κοινοβούλιο]

66. υπενθυμίζει ότι πολλά μέλη του προσωπικού υπήρξαν, για μακρύ χρονικό διάστημα, θύματα ψυχολογικής παρενόχλησης από τον τότε πρόεδρο της Ομάδας I· εκφράζει τη λύπη του για το γεγονός ότι, λόγω της υψηλής θέσης που κατείχε το εν λόγω μέλος, η υπόθεση αυτή δεν αντιμετωπίστηκε και δεν διευθετήθηκε νωρίτερα με τα ισχύοντα στην ΕΟΚΕ μέτρα κατά της

παρενόχλησης [...] καταδικάζει το γεγονός ότι η ΕΟΚΕ χρειάστηκε τόσο χρόνο προκειμένου να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την προσαρμογή του εσωτερικού κανονισμού και του κώδικα δεοντολογίας της ώστε να αποφευχθεί μια τέτοια κατάσταση στο μέλλον [...]

68. υπογραμμίζει ότι οι αστοχίες της ΕΟΚΕ στην υπόθεση αυτή είχαν ως αποτέλεσμα σημαντική απώλεια δημόσιων πόρων σε νομικές δαπάνες, αναρρωτικές άδειες, προστασία των θυμάτων, μειωμένη παραγωγικότητα, συνεδριάσεις του Προεδρείου και άλλων οργάνων κ.λπ.· θεωρεί, συνεπώς, ότι αυτό συνιστά λόγο ανησυχίας σε ό,τι αφορά τη λογοδοσία, τον έλεγχο του προϋπολογισμού και τη χρηστή διαχείριση των ανθρωπίνων πόρων στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης [...]

69. υπενθυμίζει ότι το Κοινοβούλιο αρνήθηκε να χορηγήσει απαλλαγή στον Γενικό Γραμματέα της ΕΟΚΕ για το οικονομικό έτος 2018, μεταξύ άλλων εξαιτίας κατάφωρης παραβίασης του καθήκοντος αρωγής και της μη ανάληψης δράσης από τη διοίκηση, συμπεριλαμβανομένων των δημοσιονομικών συνεπειών· υπενθυμίζει στην ΕΟΚΕ ότι η άρνηση να της χορηγηθεί απαλλαγή αποτελεί σοβαρό ζήτημα που επιτάσσει άμεσες ενέργειες· εκφράζει τη βαθιά λύπη του για τη μη ανάληψη αποφασιστικής δράσης, ιδίως μέτρων πρόληψης και αποκατάστασης, από μέρους του πρώην διευθυντή ανθρωπίνων πόρων και οικονομικών και νυν Γενικού Γραμματέα, έως την άρνηση χορήγησης απαλλαγής για το 2018·

70. σημειώνει ότι, στη διάρκεια των διαδικασιών απαλλαγής για το 2018 και για μέρος του 2019, ο Γενικός Γραμματέας δεν ήταν σε θέση να παράσχει επαρκείς, διαφανείς και αξιόπιστες πληροφορίες στην Επιτροπή Ελέγχου του Προϋπολογισμού του Κοινοβουλίου [...]

75. [...] εκφράζει την ανησυχία του για το γεγονός ότι το συγκεκριμένο μέλος που κρίθηκε υπεύθυνο για παρενόχληση εξακολούθησε να συμμετέχει ενεργά στο Προεδρείο μετά τη σύσταση της OLAF και κατόρθωσε να καθυστερήσει την έγκριση του νέου κώδικα δεοντολογίας για τα μέλη [...]

80. [...] εκφράζει, ωστόσο, τη βαθιά ανησυχία του για τον διορισμό του δράστη από το Συμβούλιο ως μέλους για μια νέα θητεία και για το γεγονός ότι τα θύματα και οι μάρτυρες δημοσίου συμφέροντος διατρέχουν κίνδυνο αντιποίνων από τον ίδιο ή από άτομα που τον υποστηρίζουν στην ΕΟΚΕ· επισημαίνει το γεγονός ότι ο ίδιος δεν αναγνωρίζει τα παραπτώματά του ούτε μετανοεί, γεγονός που καταδεικνύει πλήρη απουσία αυτοκριτικής και σεβασμού για τα εμπλεκόμενα θύματα [...]

83. σημειώνει ότι η ολομέλεια της ΕΟΚΕ στις 15 και 16 Ιουλίου 2020 επιβεβαίωσε την απόφαση του Προεδρείου της 9ης Ιουνίου 2020 σχετικά με τη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής της ΕΟΚΕ στη διαδικασία που θα κινήσει ο επιθεωρητής εργασίας των Βρυξελλών ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου των Βρυξελλών· σημειώνει ότι ο επιθεωρητής εργασίας των Βρυξελλών έχει ενημερωθεί για την άρση της ασυλίας του μέλους, αλλά ότι δεν έχουν ληφθεί μέχρι σήμερα περαιτέρω πληροφορίες σχετικά με τη διαδικασία [...]

Αιτήματα των διαδίκων

14 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και το προσβαλλόμενο ψήφισμα·

- να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να του καταβάλει το ποσό των 100 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης·
 - να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 15 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη και, επικουρικός, ως αβάσιμη·
 - να απορρίψει την αγωγή αποζημιώσεως ως απαράδεκτη και, επικουρικός, ως αβάσιμη·
 - να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 16 Το Κοινοβούλιο δεν προέβαλε μεν τυπικώς ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 130 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, πλην όμως υποστηρίζει ότι τα ακυρωτικά αιτήματα και το αποζημιωτικό αίτημα είναι απαράδεκτα.

Επί του παραδεκτού των ακυρωτικών αιτημάτων

- 17 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, αφενός, ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις, οι οποίες έχουν ως μοναδικό αποδέκτη την ΕΟΚΕ, δεν προορίζονται να παραγάγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα που μεταβάλλουν τη νομική κατάσταση τρίτων. Διατείνεται, αφετέρου, ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν αφορούν τον προσφεύγοντα ούτε άμεσα ούτε ατομικά και, επομένως, αυτός δεν νομιμοποιείται να τις προσβάλλει.
- 18 Ο προσφεύγων αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή και υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις τον βλάπτουν στο μέτρο που τον αφορούν σε σχέση με τις συμπεριφορές παρενόχλησης που του προσάπτουν. Συναφώς, επισημαίνει ότι, λαμβανομένης υπόψη της δημοσίευσής τους, οι πράξεις αυτές θίγουν άμεσα τη φήμη και την αξιοπρέπειά του, θίγοντάς τον ατομικά σαν να πρόκειται για τον αποδέκτη τους.
- 19 Καταρχάς, στο μέτρο που το προσβαλλόμενο ψήφισμα περιέχει παρατηρήσεις που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της προσβαλλόμενης απόφασης, το παραδεκτό των ακυρωτικών αιτημάτων που βάλλουν κατά των προσβαλλόμενων πράξεων πρέπει να εξεταστεί από κοινού.
- 20 Συναφώς, επισημαίνεται ότι ο προσφεύγων δεν ζητεί την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων κατά το μέρος που το Κοινοβούλιο απάλλαξε τον Γενικό Γραμματέα της ΕΟΚΕ όσον αφορά την εκτέλεση του προϋπολογισμού του οργάνου αυτού για το οικονομικό έτος 2019, αλλά μόνον κατά το μέρος που ο ίδιος εμφανίζεται ή τουλάχιστον μπορεί να αναγνωριστεί, στο προσβαλλόμενο ψήφισμα, ως αυτουργός ηθικής παρενόχλησης.
- 21 Με άλλα λόγια, ο προσφεύγων ζητεί την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων μόνον κατά το μέρος που τον αφορούν ορισμένες παρατηρήσεις οι οποίες περιλαμβάνονται στο εν λόγω ψήφισμα και αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της προσβαλλόμενης απόφασης, χωρίς να αμφισβητεί το διατακτικό της εν λόγω απόφασης με την οποία το Κοινοβούλιο χορήγησε απαλλαγή στην ΕΟΚΕ.

- 22 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, μόνον το διατακτικό μιας πράξης μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα και, κατά συνέπεια, να προκαλέσει βλάβη, ανεξαρτήτως των αιτιολογικών σκέψεων επί των οποίων στηρίζεται η πράξη αυτή. Αντιθέτως, οι εκτιμήσεις που διατυπώνονται στις αιτιολογικές σκέψεις μιας πράξης δεν μπορούν να αποτελέσουν, αυτές καθεαυτές, αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως και δεν μπορούν να υποβληθούν στον έλεγχο νομιμότητας τον οποίο ασκεί ο δικαστής της Ένωσης παρά μόνο στο μέτρο που, ως αιτιολογικές σκέψεις μιας βλαπτικής πράξης, συνιστούν το αναγκαίο έρεισμα για το διατακτικό της (πρβλ. αποφάσεις της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, NBV και NVB κατά Επιτροπής, T-138/89, EU:T:1992:95, σκέψη 31, και της 1ης Φεβρουαρίου 2012, Région wallonne κατά Επιτροπής, T-237/09, EU:T:2012:38, σκέψη 45).
- 23 Εν προκειμένω, όμως, οι παρατηρήσεις που περιλαμβάνονται στο προσβαλλόμενο ψήφισμα και αφορούν τον προσφεύγοντα δεν συνιστούν το αναγκαίο έρεισμα για το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, ανεξαρτήτως του τμήματος του προσβαλλόμενου ψηφίσματος που καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό του προσφεύγοντος ως αυτουργού ηθικής παρενόχλησης, το Κοινοβούλιο αποφάσισε να χορηγήσει στον Γενικό Γραμματέα της ΕΟΚΕ απαλλαγή όσον αφορά την εκτέλεση του προϋπολογισμού της ΕΟΚΕ για το οικονομικό έτος 2019.
- 24 Ως εκ τούτου, η περιεχόμενη στο προσβαλλόμενο ψήφισμα αναφορά του προσφεύγοντος ως αυτουργού ηθικής παρενόχλησης δεν δύναται, αυτή καθεαυτήν, να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως εκ μέρους του ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να υποβληθεί στον έλεγχο νομιμότητας του δικαστή της Ένωσης διότι δεν είναι δυνατή η υπαγωγή της στο διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης.
- 25 Το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι βλάπτεται από το μέρος του προσβαλλόμενου ψηφίσματος που τον αφορά δεν αναιρεί το συμπέρασμα αυτό. Πράγματι, ο προσφεύγων απολαύει δικαστικής προστασίας, καθόσον έχει τη δυνατότητα άσκησης της προβλεπόμενης στο άρθρο 268 και το άρθρο 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ αγωγής λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, αν η συμπεριφορά του Κοινοβουλίου είναι ικανή να θεμελιώσει ευθύνη της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/03 P, EU:C:2006:541, σκέψη 82).
- 26 Επ' αυτού, στο μέτρο που το αντικείμενο του ακυρωτικού αιτήματος συγχέεται με το αντικείμενο του αποζημιωτικού αιτήματος, η απόρριψη του ακυρωτικού αιτήματος ως απαράδεκτου, λόγω έλλειψης πράξης δυναμένης να προσβληθεί από τον προσφεύγοντα, δεν στερεί από το Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να αναφερθεί, ενδεχομένως, στους λόγους και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματος προκειμένου να εκτιμήσει τη νομιμότητα της συμπεριφοράς που προσάπτεται στο Κοινοβούλιο στο πλαίσιο της αγωγής αποζημίωσης (πρβλ. απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 27 Κατόπιν των προεκτεθέντων, τα ακυρωτικά αιτήματα πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

Επί του παραδεκτού του αποζημιωτικού αιτήματος

- 28 Το Κοινοβούλιο δέχεται μεν ότι το αποζημιωτικό αίτημα θα ήταν παραδεκτό αν ο προσφεύγων δεν είχε ζητήσει και την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων, πλην όμως υποστηρίζει ότι το αποζημιωτικό αίτημα πρέπει, εν προκειμένω, να απορριφθεί ως απαράδεκτο κατ' εφαρμογήν της

νομολογίας κατά την οποία τα αιτήματα περί αποκατάστασης υλικής ζημίας ή περί χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης πρέπει να απορρίπτονται όταν συνδέονται στενά με ακυρωτικά αιτήματα τα οποία έχουν επίσης απορριφθεί ως αβάσιμα ή απαράδεκτα.

- 29 Βεβαίως, κατά πάγια νομολογία στον τομέα των υπαλληλικών υποθέσεων, εφόσον ένα αποζημιωτικό αίτημα συνδέεται στενά με ακυρωτικό αίτημα, όπως εν προκειμένω, η απόρριψη του τελευταίου είτε ως απαράδεκτου είτε ως αβάσιμου συνεπάγεται επίσης την απόρριψη του αποζημιωτικού αιτήματος (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 2001, Connolly κατά Επιτροπής, C-274/99 P, EU:C:2001:127, σκέψη 129, και της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, Martínez Valls κατά Κοινοβουλίου, T-214/02, EU:T:2003:254, σκέψη 43).
- 30 Εντούτοις, όσον αφορά ειδικότερα την περίπτωση απαραδέκτου αιτήματος ακύρωσης πράξεως, η νομολογία αυτή διαμορφώθηκε σε υποθέσεις στις οποίες οι προσφεύγοντες είτε παρέλειψαν να προσβάλουν, μέσω προσφυγής ακύρωσης, τις πράξεις που προκάλεσαν τη ζημία την οποία ισχυρίζονταν ότι υπέστησαν είτε προσέφυγαν εκπρόθεσμα (απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2018, Cocchi και Falcione κατά Επιτροπής, T-724/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:759, σκέψη 82). Επομένως, στο μέτρο που αποσκοπεί στην αποτροπή καταστρατηγήσεως των ενδίκων βοηθημάτων, η νομολογία αυτή έχει εφαρμογή μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η προβαλλόμενη ζημία προέρχεται αποκλειστικά από πράξη που κατέστη απρόσβλητη και την οποία ο ενδιαφερόμενος θα μπορούσε να προσβάλει με προσφυγή ακύρωσης [πρβλ. διάταξη της 4ης Μαΐου 2005, Holcim (Γαλλία) κατά Επιτροπής, T-86/03, EU:T:2005:157, σκέψη 50].
- 31 Επομένως, εν προκειμένω, αρκεί να επισημανθεί, προκειμένου να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο, ότι τα ακυρωτικά αιτήματα απορρίφθηκαν ως απαράδεκτα λόγω έλλειψης πράξεως δεκτικής προσφυγής και όχι επειδή ο προσφεύγων παρέλειψε να προσβάλει την πράξη αυτή ή το έπραξε εκπρόθεσμα.
- 32 Υπό τις συνθήκες αυτές, το αποζημιωτικό αίτημα είναι παραδεκτό.

Επί του βασίμου των ακυρωτικών αιτημάτων

- 33 Η εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, θεμελιώνεται εφόσον συντρέχουν τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις, ήτοι ο παράνομος χαρακτήρας της προσαπτόμενης στο θεσμικό όργανο της Ένωσης συμπεριφοράς, το υποστατό της ζημίας και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς του θεσμικού οργάνου και της προβαλλόμενης ζημίας (πρβλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2020, Συμβούλιο κ.λπ. κατά K. Chrysostomides & Co. κ.λπ., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P και C-604/18 P, EU:C:2020:1028, σκέψη 79).
- 34 Εάν δεν πληρούται μία από τις προϋποθέσεις αυτές, η αγωγή πρέπει να απορρίπτεται στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιπές προϋποθέσεις της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης (βλ. απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 2021, Dalli κατά Επιτροπής, C-615/19 P, EU:C:2021:133, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 35 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων, για να αποδείξει ότι το Κοινοβούλιο επέδειξε παράνομη συμπεριφορά, προβάλλει τέσσερις αιτιάσεις στηριζόμενες σε παραβάσεις κανόνων δικαίου οι οποίοι αποσκοπούν στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, ήτοι, πρώτον, του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, δεύτερον, της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας, τρίτον, της αρχής της εμπιστευτικότητας των ερευνών της OLAF και, τέταρτον, του δικαιώματος χρηστής διοίκησης και της αρχής της αναλογικότητας.

Επί της πρώτης αιτιάσεως, η οποία στηρίζεται σε προσβολή του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα

- 36 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η δημοσιοποίηση, με το προσβαλλόμενο ψήφισμα, των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τον αφορούν δεν συνιστά νόμιμη επεξεργασία κατά την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού (ΕΕ) 2018/1725 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2018, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης και την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 και της απόφασης αριθ. 1247/2002/ΕΚ (ΕΕ 2018, L 295, σ. 39).
- 37 Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τον αφορούν δεν ήταν απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού, καθόσον η OLAF κατέληξε με την έκθεσή της στο συμπέρασμα ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος δεν είχε καμία οικονομική επίπτωση στον προϋπολογισμό της Ένωσης. Ως εκ τούτου, η δημοσιοποίηση των πληροφοριών που τον αφορούν δεν ήταν απαραίτητη για να ληφθεί απόφαση σχετικά με την απαλλαγή όσον αφορά την εκτέλεση του προϋπολογισμού της ΕΟΚΕ.
- 38 Το Κοινοβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.
- 39 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2018/1725, η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι σύννομη μόνον εάν και εφόσον είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στο όργανο ή τον οργανισμό της Ένωσης.
- 40 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 14 ΣΕΕ, το Κοινοβούλιο ασκεί, από κοινού με το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, νομοθετικά και δημοσιονομικά καθήκοντα, καθώς και καθήκοντα πολιτικού ελέγχου και συμβουλευτικά καθήκοντα υπό τους όρους που προβλέπονται στις Συνθήκες. Στο πλαίσιο του προβλεπόμενου στο άρθρο 319 ΣΛΕΕ δημοκρατικού ελέγχου της χρήσεως των δημοσίων πόρων, το Κοινοβούλιο διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτίμησης όσον αφορά τις παρατηρήσεις του για τον τρόπο με τον οποίο τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης εκτέλεσαν το τμήμα του προϋπολογισμού που τους αφορά.
- 41 Εξάλλου, τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ορισμένο περιθώριο εκτίμησης προκειμένου να καθορίσουν σε ποιο βαθμό η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μπορεί να είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που έχει ανατεθεί στις δημόσιες αρχές [πρβλ. απόφαση της 20ής Ιουλίου 2016, Οικονομόπουλος κατά Επιτροπής, Τ-483/13, ΕΥ:Τ:2016:421, σκέψη 57 (μη δημοσιευθείσα) και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 42 Η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος επιβάλλει, συνεπώς, να εξεταστεί αν το Κοινοβούλιο υπερέβη το περιθώριο εκτίμησης που διαθέτει, κρίνοντας ότι η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τον αφορούν ήταν απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον, το οποίο συνίσταται στον έλεγχο από την ΕΟΚΕ της εκτέλεσης του προϋπολογισμού για το οικονομικό έτος 2019.

- 43 Εν προκειμένω υπενθυμίζεται, πρώτον, ότι το Κοινοβούλιο, κατά τον έλεγχο της εκτέλεσης του προϋπολογισμού για το οικονομικό έτος 2018, αρνήθηκε να απαλλάξει την ΕΟΚΕ, μεταξύ άλλων, διότι έκρινε ότι τα μέτρα που είχε λάβει η ΕΟΚΕ για να δοθεί συνέχεια στην έκθεση της OLAF και για να αποτραπεί η επανάληψη της καταστάσεως αυτής στο μέλλον ήταν, κατ' ουσίαν, ανεπαρκή.
- 44 Κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 262, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 2018/1046 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 2018, σχετικά με τους δημοσιονομικούς κανόνες που εφαρμόζονται στον γενικό προϋπολογισμό της Ένωσης, την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΕ) 1296/2013, (ΕΕ) 1301/2013, (ΕΕ) 1303/2013, (ΕΕ) 1304/2013, (ΕΕ) 1309/2013, (ΕΕ) 1316/2013, (ΕΕ) 223/2014, (ΕΕ) 283/2014 και της απόφασης 541/2014/ΕΕ, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 966/2012 (ΕΕ 2018, L 193, σ. 1), εναπόκειται στο Κοινοβούλιο να διασφαλίσει την παρακολούθηση των μέτρων που έλαβε ο αποδέκτης της απαλλαγής για την εφαρμογή των παρατηρήσεων που συνοδεύουν την απόφαση της απαλλαγής.
- 45 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο έκρινε ότι τα μέτρα που είχε λάβει η ΕΟΚΕ για την εφαρμογή των παρατηρήσεων που περιλαμβάνονταν στο ψήφισμα για το οικονομικό έτος 2018 ήταν, κατ' ουσίαν, ανεπαρκή, η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του προσφεύγοντος ήταν απαραίτητη για την εκπλήρωση του καθήκοντος ελέγχου της εκτέλεσης του προϋπολογισμού της ΕΟΚΕ για το οικονομικό έτος 2019.
- 46 Δεύτερον, η σοβαρότητα των οικονομικών συνεπειών, οι οποίες οφείλονταν στις δυσλειτουργίες που διαπίστωσε το Κοινοβούλιο, αποδείκνυε επίσης την αναγκαιότητα μιας τέτοιας επεξεργασίας.
- 47 Συγκεκριμένα, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η προσαπτόμενη στον προσφεύγοντα συμπεριφορά ηθικής παρενόχλησης προκάλεσε σοβαρές δυσλειτουργίες εντός της ΕΟΚΕ που είχαν ως αποτέλεσμα την επιβάρυνσή της, όπως εκτίθεται στο σημείο 68 του προσβαλλόμενου ψηφίσματος που παρατίθεται στη σκέψη 13 ανωτέρω, με δαπάνες οι οποίες θα μπορούσαν να έχουν αποφευχθεί, το Κοινοβούλιο όφειλε να αναφέρει την εν λόγω συμπεριφορά.
- 48 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη του κινδύνου επανάληψης της συμπεριφοράς αυτής και των επιπτώσεών της στην ορθή διαχείριση των ανθρώπινων πόρων, η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του προσφεύγοντος ήταν απαραίτητη για την επίτευξη του σκοπού που εκτίθεται στην αιτιολογική σκέψη Α του προσβαλλόμενου ψηφίσματος, ήτοι, κατ' ουσίαν, για την ενίσχυση της δημοκρατικής νομιμότητας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης προάγοντας ιδίως την ορθή διαχείριση των ανθρώπινων πόρων.
- 49 Τρίτον, ακόμη και αν ο προσφεύγων θεωρεί ότι η δημοσίευση του προσβαλλόμενου ψηφίσματος συνιστά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα η οποία αντιβαίνει στο άρθρο 5 του κανονισμού 2018/1725, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1046, «[ο] προϋπολογισμός [...] αποτελεί αντικείμενο απόδοσης λογαριασμών σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας».
- 50 Συναφώς, έχει κριθεί ότι η αρχή της διαφάνειας, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 15 ΣΛΕΕ, εξασφαλίζει μεγαλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψης αποφάσεων και, παράλληλα, εγγυάται μεγαλύτερη νομιμότητα, αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα της Διοίκησης έναντι του πολίτη σε ένα δημοκρατικό σύστημα (απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψη 68). Η εν λόγω διάταξη αποτελεί έκφραση του δικαιώματος των φορολογουμένων και της κοινής γνώμης

γενικά να λαμβάνουν πληροφορίες, στο πλαίσιο μιας δημοκρατικής κοινωνίας, για τη χρησιμοποίηση των δημοσίων εσόδων, ιδίως όσον αφορά τις δαπάνες για το προσωπικό. Τέτοιες πληροφορίες είναι ικανές να συμβάλουν στον δημόσιο διάλογο για ένα ζήτημα γενικού συμφέροντος και εξυπηρετούν, συνεπώς, το δημόσιο συμφέρον (πρβλ. απόφαση της 20ής Μαΐου 2003, Österreichischer Rundfunk κ.λπ., C-465/00, C-138/01 και C-139/01, EU:C:2003:294, σκέψη 85).

- 51 Επομένως, στο πλαίσιο της διαδικασίας απαλλαγής, η δημοσίευση των προσβαλλόμενων πράξεων έχει ως σκοπό να ενισχύσει τον δημόσιο έλεγχο της εκτέλεσης του προϋπολογισμού και να συμβάλει στη χρηστή διαχείριση των δημοσίων πόρων από τη Διοίκηση της Ένωσης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 52 Ως εκ τούτου, η δημοσίευση του προσβαλλόμενου ψηφίσματος ήταν απαραίτητη για την εκπλήρωση του καθήκοντος που εκτελεί το Κοινοβούλιο προς το δημόσιο συμφέρον.
- 53 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο δεν υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διέθετε, κρίνοντας ότι ήταν αναγκαία η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του προσφεύγοντος για να εκπληρώσει το καθήκον που υπείχε να ελέγξει την εκτέλεση του προϋπολογισμού από την ΕΟΚΕ. Επομένως, η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του προσφεύγοντος είναι σύννομη κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2018/1725.
- 54 Το επιχείρημα του προσφεύγοντος, το οποίο στηρίζεται στην επισήμανση που περιέχεται στην έκθεση της OLAF ότι οι πράξεις που του προσάπτονται δεν είχαν κανένα οικονομικό αντίκτυπο, δεν αναιρεί το συμπέρασμα αυτό.
- 55 Πράγματι, το προσβαλλόμενο ψήφισμα εκδόθηκε στο πλαίσιο του ελέγχου της εκτέλεσης του προϋπολογισμού της ΕΟΚΕ και, επομένως, δεν έχει ως αντικείμενο τον έλεγχο ή την έκδοση απόφασης σχετικά με τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος.
- 56 Αποκλειστικός σκοπός του προσβαλλόμενου ψηφίσματος είναι να καταγραφεί πώς εκτιμάται ο τρόπος με τον οποίο η ΕΟΚΕ εκτέλεσε τον προϋπολογισμό της και να διατυπωθούν παρατηρήσεις όσον αφορά την εκτέλεση των δαπανών στο μέλλον. Συναφώς, το Κοινοβούλιο, στο σημείο 68 του προσβαλλόμενου ψηφίσματος, προσδιόρισε σαφώς τις οικονομικές επιπτώσεις που θα μπορούσαν να έχουν συμπεριφορές ηθικής παρενόχλησης, όπως οι επίμαχες, στην εύρυθμη λειτουργία των οργάνων και των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Λαμβανομένων υπόψη των σοβαρών διοικητικών δυσλειτουργιών που διαπιστώθηκαν, το γεγονός ότι η OLAF έκρινε ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος έναντι ορισμένων μελών του προσωπικού δεν είχε οικονομικές επιπτώσεις δεν εμπόδιζε, συνεπώς, το Κοινοβούλιο να την αναφέρει.
- 57 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι με την πρώτη αιτίαση δεν μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη παράνομης συμπεριφοράς εκ μέρους του Κοινοβουλίου.

Επί της δεύτερης αιτιάσεως, η οποία στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας

- 58 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Κοινοβούλιο παραβίασε την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας, χαρακτηρίζοντάς τον, στο προσβαλλόμενο ψήφισμα, ως αυτουργό ηθικής παρενόχλησης, παρά το γεγονός ότι κανένα δικαστήριο δεν τον είχε καταδικάσει για τις συμπεριφορές αυτές.

Απαντώντας σε μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας που έλαβε το Γενικό Δικαστήριο, ο προσφεύγων επισήμανε συναφώς ότι, όταν εκδόθηκε το προσβαλλόμενο ψήφισμα, η ποινική διαδικασία βρισκόταν απλώς στο στάδιο της «δικαστικής έρευνας» και ότι ο επιθεωρητής εργασίας των Βρυξελλών είχε, μεταξύ άλλων, ακόμη τη δυνατότητα να αποφασίσει να θέσει την υπόθεση στο αρχείο.

- 59 Στο πλαίσιο αυτό, οι δηλώσεις του Κοινοβουλίου αποπνέουν την αίσθηση ότι ο προσφεύγων είναι ένοχος ή, τουλάχιστον, ωθούν το κοινό να πιστέψει στην ενοχή του ή ακόμη προδικάζουν την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το αρμόδιο δικαστήριο.
- 60 Το Κοινοβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.
- 61 Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι η τήρηση της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), και στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) απαιτεί κάθε πρόσωπο που κατηγορείται για αξιόποινη πράξη να τεκμαίρεται ότι είναι αθώο μέχρι αποδείξεως της ενοχής του σύμφωνα με τον νόμο (πρβλ. απόφαση της 6ης Ιουνίου 2019, Dalli κατά Επιτροπής, T-399/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:384, σκέψη 168 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 62 Αφενός, η αρχή αυτή δεν αποτελεί απλώς δικονομική εγγύηση σε ποινικές υποθέσεις, αλλά το περιεχόμενό της είναι ευρύτερο και απαιτεί να μην έχει δηλωθεί από καμία δημόσια αρχή ότι ένα πρόσωπο είναι ένοχο αξιόποινης πράξεως πριν διαπιστωθεί η ενοχή του από δικαστήριο (πρβλ. απόφαση της 6ης Ιουνίου 2019, Dalli κατά Επιτροπής, T-399/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:384, σκέψη 173 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, η προσβολή του τεκμηρίου αθωότητας μπορεί να προέρχεται όχι μόνον από δικαστή ή δικαστήριο, αλλά και από άλλες δημόσιες αρχές (βλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Επιτροπή κατά Νανόπουλου, T-308/10 P, EU:T:2012:370, σκέψη 92 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 63 Αφετέρου, το άρθρο 6, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ και το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη δεν μπορούν να εμποδίσουν τις αρχές, υπό το πρίσμα, αντιστοίχως, του άρθρου 10 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 11 του Χάρτη, που εγγυώνται την ελευθερία της έκφρασης, να ενημερώνουν το κοινό για τις εν εξελίξει ποινικές έρευνες, αλλά απαιτεί να το πράττουν με όλη τη διακριτικότητα και την επιφύλαξη που επιτάσσει ο σεβασμός της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας (πρβλ. απόφαση της 8ης Ιουλίου 2008, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-48/05, EU:T:2008:257, σκέψη 212 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 64 Εξάλλου, έχει κριθεί ότι, ενόσω το κατηγορούμενο για αξιόποινη πράξη πρόσωπο δεν έχει καταδικαστεί αμετάκλητα από δικαστήριο, η κοινοβουλευτική συνέλευση οφείλει να σέβεται την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας και, ως εκ τούτου, να επιδεικνύει διακριτικότητα και επιφύλαξη όταν εκφράζει τις απόψεις της, σε ψήφισμα, σχετικά με πράξεις για τις οποίες το πρόσωπο αυτό αποτελεί το αντικείμενο ποινικής διαδικασίας (πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 18ης Φεβρουαρίου 2016, Rywin κατά Πολωνίας, CE:ECHR:2016:0218JUD000609106, § 207 και 208 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 65 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι στις 29 Απριλίου 2021, ημερομηνία έκδοσης του προσβαλλόμενου ψηφίσματος, κανένα δικαστήριο δεν είχε κρίνει τον προσφεύγοντα ένοχο για τα παραπτώματα που του προσάπτονται. Τούτο ισχύει και για τον πρόσθετο λόγο ότι, κατά την ημερομηνία αυτή, βρισκόταν σε εξέλιξη ποινική διαδικασία κινηθείσα το 2020 από τις βελγικές

αρχές. Ο προσφεύγων επισήμανε εξάλλου, χωρίς να αντικρουστεί από το Κοινοβούλιο, ότι η ποινική αυτή διαδικασία εξακολουθούσε να εκκρεμεί και ότι κανένα δικαστήριο δεν είχε επιληφθεί της υποθέσεως για την εξέταση των επίδικων πραγματικών περιστατικών αποφαινόμενο επί της ουσίας.

- 66 Πάντως πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας απαγορεύει στο Κοινοβούλιο να αναφερθεί στην έκθεση της OLAF που τον εμφανίζει ως αυτουργό ηθικής παρενόχλησης χωρίς να αναμείνει την έκβαση της ποινικής διαδικασίας.
- 67 Πράγματι, όσον αφορά δηλώσεις δημόσιας αρχής μετά την περάτωση έρευνας της OLAF, έχει κριθεί ότι η τήρηση της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας δεν εμποδίζει ένα θεσμικό όργανο της Ένωσης, προκειμένου να ενημερώσει κατά το δυνατόν ακριβέστερα το κοινό για τη λήψη μέτρων στο πλαίσιο ενδεχόμενων δυσλειτουργιών ή απάτης, να παραθέσει, με ισορροπημένες και σταθμισμένες εκφράσεις και κατά τρόπο που βασίζεται κατ' ουσίαν στα πραγματικά περιστατικά, τα κύρια πορίσματα της έκθεσης της OLAF σχετικά με μέλος θεσμικού οργάνου (πρβλ. απόφαση της 6ης Ιουνίου 2019, Dalli κατά Επιτροπής, T-399/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:384, σκέψεις 175 έως 178).
- 68 Επομένως, το γεγονός και μόνον ότι, στα σημεία 66 έως 70, 72, 75, 78, 79 και 82 του προσβαλλόμενου ψηφίσματος, τα οποία απαρίθμησε ο προσφεύγων κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Κοινοβούλιο επέτρεψε τον προσδιορισμό του προσφεύγοντος ως αυτουργού ηθικής παρενόχλησης, χαρακτηρισμός ο οποίος αντιστοιχεί στο κύριο πόρισμα της έκθεσης της OLAF, δεν συνιστά, αυτό καθαυτό, παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας.
- 69 Ειδικότερα, αυτό που έχει σημασία για να εκτιμηθεί αν συντρέχει παραβίαση της αρχής αυτής είναι μάλλον η επιλογή των χρησιμοποιούμενων στην προσβαλλόμενη απόφαση όρων.
- 70 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, στο δικόγραφο της προσφυγής, πέραν της παράθεσης στο εισαγωγικό μέρος αποσπασμάτων του προσβαλλόμενου ψηφίσματος άνευ σχολίων, ο προσφεύγων δεν προσδιόρισε κανένα σημείο του εν λόγω ψηφίσματος το οποίο, με την επιλογή των χρησιμοποιούμενων όρων, να αντιβαίνει, κατά την άποψή του, στην αρχή του τεκμηρίου αθωότητας. Εξάλλου, κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, ο προσφεύγων παρέπεμψε απλώς σε ορισμένα αποσπάσματα των εγγράφων που καταρτίστηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας απαλλαγής για το οικονομικό έτος 2018, ήτοι του οικονομικού έτους που προηγήθηκε του επίμαχου οικονομικού έτους, τα οποία δεν μπορούν, επομένως, να αποτελέσουν αντικείμενο ελέγχου εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς.
- 71 Απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων απλώς επέκρινε ειδικώς το σημείο 75 του προσβαλλόμενου ψηφίσματος που παρατίθεται στη σκέψη 13 ανωτέρω, για τον λόγο ότι στο σημείο αυτό αναγράφεται ότι «κρίθηκε» υπεύθυνος για παρενόχληση, ενώ δεν είχε εκδοθεί καμία σχετική απόφαση.
- 72 Επί του σημείου αυτού, ελλείψει καταδίκης του προσφεύγοντος, η χρήση του όρου «κρίθηκε» είναι ασφαλώς ανακριβής. Εξάλλου, το Κοινοβούλιο παραδέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η διατύπωση αυτή δεν ήταν «ιδιαίτερα επιτυχής».

- 73 Ωστόσο, προκειμένου να εκτιμηθεί αν υφίσταται παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας, η νομολογία έχει υπογραμμίσει τη σημασία που έχει να λαμβάνεται υπόψη η πραγματική έννοια των επίμαχων δηλώσεων και όχι η διατύπωσή τους, καθώς και οι ιδιαίτερες περιστάσεις υπό τις οποίες αυτές διατυπώθηκαν (πρβλ. απόφαση της 8ης Ιουλίου 2008, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-48/05, EU:T:2008:257, σκέψη 211 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 74 Εν προκειμένω, από τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης γίνεται αντιληπτό ότι η χρήση του όρου «κρίθηκε» («jugé»), στο γαλλικό κείμενο του προσβαλλόμενου ψηφίσματος, έχει ως σκοπό να αποτυπωθεί η διαπίστωση της OLAF ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος έναντι δύο μελών του προσωπικού συνιστά ηθική παρενόχληση. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η εν λόγω δήλωση, η οποία απλώς υπενθυμίζει τα πορίσματα της OLAF, δεν θίγει το τεκμήριο αθωότητας του προσφεύγοντος.
- 75 Το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται από διάφορες γλωσσικές αποδόσεις του σημείου 75 του προσβαλλόμενου ψηφίσματος που δεν περιέχουν καμία αναφορά σε δικαστική απόφαση υπό τη δικαστική έννοια του όρου όπως, μεταξύ άλλων, στην αγγλική («was found responsible»), στη γερμανική («verantwortlich gemacht wurde»), στην ισπανική («fue declarado responsable») ή στην ολλανδική γλώσσα («verantwoordelijk werd bevonden»). Επομένως, η πραγματική έννοια των δηλώσεων αυτών είναι να σημειωθεί η ευθύνη του προσφεύγοντος για ηθική παρενόχληση, όπως αυτή προκύπτει από την έκθεση της OLAF, χωρίς ουδόλως να προδικάζεται η τυχόν ενοχή του στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιον της βελγικής δικαιοσύνης ποινικής διαδικασίας.
- 76 Επιπλέον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, στο σημείο 83 του προσβαλλόμενου ψηφίσματος, το Κοινοβούλιο υπενθύμισε επίσης ότι, κατά την ημερομηνία έκδοσης του ψηφίσματος, δεν είχε ληφθεί καμία συμπληρωματική πληροφορία για την ποινική διαδικασία. Χάρη στη μνεία αυτή μπορεί να αποφευχθεί οποιαδήποτε σύγχυση ως προς το ζήτημα αν είχε εκδοθεί «απόφαση» σε βάρος του προσφεύγοντος.
- 77 Ως εκ τούτου, η χρήση του όρου «κρίθηκε» στο σημείο 75 του γαλλικού κειμένου του προσβαλλόμενου ψηφίσματος είναι μεν απρόσφορη και ως επί το πλείστον ατελέσφορη, πλην όμως δεν θίγει το τεκμήριο αθωότητας του προσφεύγοντος.
- 78 Δεδομένου ότι ο προσφεύγων επέκρινε ειδικώς μόνον το σημείο 75 του προσβαλλόμενου ψηφίσματος, το Γενικό Δικαστήριο δεν οφείλει να ερευνήσει και να εξετάσει αν άλλα αποσπάσματα του ψηφίσματος αυτού θα μπορούσαν να θίξουν το τεκμήριο αθωότητας.
- 79 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι με τη δεύτερη αιτίαση δεν μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη παράνομης συμπεριφοράς εκ μέρους του Κοινοβουλίου.

Επί της τρίτης αιτιάσεως, η οποία στηρίζεται σε παραβίαση της εμπιστευτικότητας των ερευνών της OLAF

- 80 Αφενός, ο προσφεύγων προσάπτει, κατ' ουσίαν, στην OLAF ότι αποκάλυψε στο Κοινοβούλιο το εμπιστευτικό περιεχόμενο της έκθεσης έρευνάς της κατά τη συνεδρίαση της Cocolu της 3ης Φεβρουαρίου 2020, κατόπιν της οποίας η Cocolu υπέβαλε σχέδιο έκθεσης σχετικά με την απαλλαγή της ΕΟΚΕ, το οποίο κατονόμαζε, μεταξύ άλλων, τον προσφεύγοντα με το επώνυμό του. Το προσβαλλόμενο ψήφισμα, το οποίο στηρίζεται στην εν λόγω έκθεση της Cocolu, εκδόθηκε κατά παράβαση του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 883/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Σεπτεμβρίου 2013, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) και την

κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (Ευρατόμ) αριθ. 1074/1999 του Συμβουλίου (ΕΕ 2013, L 248, σ. 1).

- 81 Αφετέρου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αρχή της εμπιστευτικότητας απαγορεύει στο Κοινοβούλιο να αποκαλύπτει το περιεχόμενο έκθεσης η οποία χρησιμοποιείται στο πλαίσιο πειθαρχικής ή δικαστικής διαδικασίας, αρχή η οποία απορρέει από το άρθρο 10 και το άρθρο 12, παράγραφος 2, του κανονισμού 883/2013.
- 82 Το Κοινοβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.
- 83 Αφενός, στο μέτρο που ο προσφεύγων προσάπτει στην OLAF ότι παρέβη την υποχρέωση τήρησης του απορρήτου κατά τη συνεδρίαση της Cocolu της 3ης Φεβρουαρίου 2020, αρκεί η επισήμανση ότι η επιχειρηματολογία αυτή είναι απαράδεκτη, καθόσον αποσκοπεί στη διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα συμπεριφοράς καταλογιστέας στην εν λόγω υπηρεσία και όχι στο καθού. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή, με την οποία συνδέεται η OLAF, δεν είναι διάδικος στην παρούσα διαδικασία.
- 84 Αφετέρου, στο μέτρο που ο προσφεύγων βάλλει κατά συμπεριφοράς του Κοινοβουλίου, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση εμπιστευτικότητας συνέχεται με την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας (πρβλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 2008, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-48/05, EU:T:2008:257, σκέψη 213).
- 85 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αρχή αυτή δεν απαγορεύει στο Κοινοβούλιο, στο πλαίσιο εκτέλεσης του καθήκοντος ελέγχου της χρήσεως δημοσίων πόρων, να επικαλείται τα κύρια πορίσματα της έκθεσης της OLAF. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Κοινοβούλιο ότι παρέβλεψε την εμπιστευτικότητα της έκθεσης της OLAF, της οποίας έλαβε γνώση κατ' εφαρμογήν του άρθρου 17, παράγραφος 4, του κανονισμού 883/2013, επικαλούμενο στο προσβαλλόμενο ψήφισμα το κύριο πόρισμα της προμνησθείσας έκθεσης.
- 86 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι με την τρίτη αιτίαση δεν μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη παράνομης συμπεριφοράς εκ μέρους του Κοινοβουλίου.

Επί της τέταρτης αιτιάσεως, η οποία στηρίζεται σε προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως και σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

- 87 Ο προσφεύγων προσάπτει στο Κοινοβούλιο ότι παρέβη το καθήκον αμεροληψίας που υπέχει και ότι παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας κατονομάζοντας ένα φυσικό πρόσωπο σε έγγραφο απευθυνόμενο στην ΕΟΚΕ το οποίο αφορούσε τη διαχείριση του προϋπολογισμού.
- 88 Το Κοινοβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.
- 89 Όσον αφορά το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη, υπενθυμίζεται ότι το δικαίωμα αυτό δεν παρέχει, αυτό καθεαυτό, δικαιώματα στους ιδιώτες, εκτός αν αποτελεί την έκφραση συγκεκριμένων δικαιωμάτων όπως το δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεων του (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2006, Tillack κατά Επιτροπής, T-193/04, EU:T:2006:292, σκέψη 127). Όσον αφορά την επιταγή της αμεροληψίας, την οποία ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν τήρησε το Κοινοβούλιο, η επιταγή αυτή καλύπτει, αφενός, την υποκειμενική αμεροληψία, κατά την οποία κανένας υπάλληλος του οικείου θεσμικού οργάνου δεν πρέπει να εκδηλώνει μεροληψία ή

προσωπικές προκαταλήψεις, και, αφετέρου, την αντικειμενική αμεροληψία, κατά την οποία το θεσμικό όργανο πρέπει να παρέχει επαρκή εγγύα για τον αποκλεισμό κάθε εύλογης αμφιβολίας συναφώς (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψη 155 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 90 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων, προκειμένου να αποδείξει ότι το Κοινοβούλιο παρέβη το καθήκον που υπέχει για υποκειμενική αμεροληψία, υποστηρίζει απλώς ότι το προσβαλλόμενο ψήφισμα περιέχει «πληροφορίες σχετικές με την ενοχή [του] επί τη βάσει πράξεων τις οποίες φέρεται να τέλεσε κατά τα αναγραφόμενα σε εμπιστευτική έκθεση της OLAF».
- 91 Εντούτοις, το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρει τον προσφεύγοντα ως αυτουργό ηθικής παρενόχλησης, αναφορά η οποία αποτελεί ένα από τα πορίσματα της εκθέσεως της OLAF, ουδόλως αποδεικνύει ότι ένα μέλος του Κοινοβουλίου εκδήλωσε συναφώς μεροληπτική συμπεριφορά ή προσωπικές προκαταλήψεις.
- 92 Εξάλλου, όσον αφορά το καθήκον αντικειμενικής αμεροληψίας, ο προσφεύγων απλώς υποστηρίζει ότι η συμπεριφορά του δεν είχε, κατά την OLAF, κανένα οικονομικό αντίκτυπο.
- 93 Όμως, το επιχείρημα αυτό δεν είναι ικανό να δημιουργήσει αμφιβολίες ως προς την αντικειμενική αμεροληψία του Κοινοβουλίου.
- 94 Όσον αφορά δε την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, ο προσφεύγων, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επισήμανε ότι η επιχειρηματολογία η οποία αναπτύχθηκε συναφώς δεν ήταν αυτοτελής σε σχέση με τα επιχειρήματα που προέβαλε προς στήριξη της πρώτης αιτιάσεως.
- 95 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται το συμπέρασμα ότι με την τέταρτη αιτίαση δεν μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη παράνομης συμπεριφοράς εκ μέρους του Κοινοβουλίου.
- 96 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, το αποζημιωτικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν πληρούνται οι δύο άλλες προϋποθέσεις για τη θεμελίωση της ευθύνης της Ένωσης. Δεν είναι επίσης απαραίτητο να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του αιτήματος του Κοινοβουλίου να αφαιρεθούν από τη δικογραφία τα πρακτικά της συνεδρίασης της Cocobu της 3ης Φεβρουαρίου 2020 των οποίων έγινε επίκληση, διότι, στο μέτρο που η επίκλησή τους αποσκοπεί στην απόδειξη παράνομης συμπεριφοράς εκ μέρους της OLAF, το έγγραφο αυτό δεν είναι κρίσιμο στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 97 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων-ενάγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Κοινοβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.**
- 2) Καταδικάζει τον ΚΝ στα δικαστικά έξοδα.**

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Rynnä

Laitenberger

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Νοεμβρίου 2022.

(υπογραφές)